





นวนิยายไทย

กว่าจะสิ้นแสงสุริย์ • ราชศักดิ์

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารูด สมครไทย

ราคา : ๒๗๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ราชศักดิ์.

กว่าจะสิ้นแสงสุริย์.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๔๔๔ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-652-7

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณษา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

วิกฤติการณ์ยึดครองพื้นที่สยามโดยญี่ปุ่นในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง คือประเด็นหลักของนวนิยายเรื่อง ‘กว่าจะสิ้นแสงสุริย์’ โดย ราชศักดิ์ เล่มนี้

ชีวิตที่ผันแปรของ *คำรณ* ตัวละครเอกในเรื่อง ดำเนินไปตามชะตาของบ้านเมือง และชะตากรรมของตัวเขาเองอย่างไม่หยุดหย่อน

คำรณ ผู้เคยเป็นทั้งทหาร นายช่างหัวรถจักร พ่อค้า เป็นแม่กระทู้ ผู้ร่วมในขบวนการเสรีไทย สงครามทำให้เขาเป็นไปต่างๆ นานา ผ่านความทุกข์ยากสารพัดสารพัน ผ่านความเป็นความตาย ความผิดหวัง ได้พบมิตรแท้ พบรักหลายครั้งหลายครา และเห็นคุณค่าในทุกสิ่งโดยมิได้กล่าวโทษใคร หรือสิ่งใด นั่นเพราะทุกอย่างเกิดขึ้นระหว่างสงคราม ความรู้สึกระดับชาติจึงยิ่งใหญ่เหนือสิ่งอื่นใดทั้งปวง

สิ่งเหล่านี้คือเรื่องราวใน ‘กว่าจะสิ้นแสงสุริย์’ เลี้ยวหนึ่งของประวัติศาสตร์ชาติไทย ที่ต้องอาศัยความชาญฉลาดของผู้นำในอันจะฝ่าวิกฤติ ซึ่งหากผิดพลาดแม้เพียงก้าวเดียว ก็อาจนำพาชาติไทยให้พบบายนะได้อย่างไม่ยากเย็น

ความน่าสนใจอยู่ที่การพลิกอดีตหาปมหลังในประวัติศาสตร์ของผู้เขียน โดยนำมาต่อยอดเป็นนวนิยายให้มีรรถรสเพิ่มขึ้น ทำให้ผู้อ่านรับทราบเหตุการณ์สำคัญต่างๆ โดยไม่ต้องเสียเวลาสืบค้นเอง แต่กลับสนุกเพลิดเพลิน และได้ความรู้เพิ่มพูนอย่างมาก

ภาพของเชลยที่อดโซ่ซูบโทรม และภาพเส้นทางรถไฟเหนือกระแสน้ำเชี่ยวเลียบเลาะโตรกตะมึนในป่าทึบ ที่เต็มไปด้วยภัยร้ายคุกคาม คือภาพที่ผู้เขียนพรรณนาไว้อย่างเด่นชัดที่สุด

ความสังเวชใจในสงคราม ยังย่ำเตือนเราเสมอว่า...มันอาจมีใช้สวรรค์
สำหรับผู้ชนะเท่าใดนัก แต่สำหรับผู้แพ้ หรือเชลย...สงครามคืออเวจี...ที่
ต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัสอย่างแน่แท้

เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ความผูกพันระหว่างมิตรแท้ที่ตายแทนกันได้ และ
ความรักที่จริงใจ จึงเป็นหลักชัยอันมั่นคงให้กับชีวิตของ*คำรณ* ตัวละคร
สำคัญในเบื้องปลายด้วยเช่นกัน

ขอบพระคุณผู้เขียนที่กรุณา 'เติมเต็ม' นวนิยายเรื่องนี้ด้วยคุณค่าทาง
ประวัติศาสตร์ และขอบคุณผู้อ่านทุกท่าน ที่สนับสนุนผลงานของ **ราช-
ศักดิ์** เสมอมา

จากใจผู้เขียน

ราชศักดิ์

“แพ้มหากกระดาน

มองสวนญี่ปุ่นดูแคบ

ไม่เห็นดอกไม้สักหนึ่งดอก”

นี่คือบทกลอนไฮกุที่ พลโทฮามาตะอดีตผู้อำนวยการกองควบคุม
เซลล์ซึ่งปลิดชีพตนเองที่บ้านพักในกรุงเทพฯ เขียนทิ้งไว้ตอนเช้าตรู่ของ
วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๕ ก่อนหน้าที่ฝ่ายสัมพันธ์มิตรจะมีหมายเรียกให้
ไปรายงานตัวในศาลอาชญากรรมสงครามไม่กี่วัน

เขาเป็นผู้หนึ่งที่ถูกล่ามว่าเป็นอาชญากรรมสงคราม ด้วยฐานะ
ตำแหน่งเขาไม่อาจปฏิเสธความรับผิดชอบการตายของเซลล์พันธมิตรกว่า
หนึ่งหมื่นคนจากการสร้างทางรถไฟ สายไทย-พม่าได้ ในความเป็นจริงเขา
ไม่เห็นด้วยกับการปฏิบัติต่อเซลล์อย่างที่เข้านอยู่ และเคยไปปรึกษากับ
ผู้บัญชาการทหารญี่ปุ่นเรื่องการตายของเซลล์ที่วันหนึ่งจะเป็นปัญหาใหญ่
แต่ไม่มีใครฟัง การเอาชนะสงครามให้ได้คือจุดหมายหลักของกองทัพ ไม่มี
เรื่องอื่นใดสำคัญกว่า

นี่เป็นอีกฉากแห่งความเศร้าสลดที่หนึ่งในบรรดานายทหารญี่ปุ่นเลือก
ตัดสินใจชีวิตของตนเองในวันสิ้นแสงตะวัน ตะวันดวงเดียวกับที่เคยแผดแสง
แรงกล้าเผาผลาญแผ่นดินเอเชียอาคเนย์จนลุกเป็นไฟและดึงชาติไทยที่รักของ
เราให้เข้าร่วมในวังวนแห่งสงคราม อยู่ตรงริมขอบเหวแห่งหายนะโดยที่ไม่รู้
ว่าอนาคตจะจบลงอย่างไร

นับย้อนหลังไปสองสามปีก่อน ผู้เขียนได้ไปเที่ยวจังหวัดกาญจนบุรี
ภาพป่าเขาลำเนาไพรอันเขียวชอุ่ม และลำน้ำแควอันสวยงามทำให้มีความสุข
เพลิดเพลินไปกับสิ่งรอบตัวเป็นอย่างมาก ได้ไปชมอนุสรณ์สถานสงคราม

หลายแห่ง เช่น พิพิธภัณฑสถานสงคราม สุสานทหารพันธมิตร โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางรถไฟสายมรณะ และสะพานข้ามแม่น้ำแควอันเป็นสถานที่ที่เชลยศึกพันธมิตรถูกญี่ปุ่นบังคับให้ทำงานก่อสร้างจนบาดเจ็บล้มตายมากมาย (จากเชลยจำนวน ๖๐,๐๐๐ คน เสียชีวิตไป ๑๖,๐๐๐ คน ไม่รวมกรรมกรที่เสียชีวิตอีก ๖๐,๐๐๐ คน) หลังจากที่ได้เห็น ความรู้สึกหดหู่ เหนือสงสาร ก็ประดังเข้ามาแทนที่

ย้อนนึกถึงตอนที่ผู้เขียนนั่งไปกับขบวนรถไฟสู่สถานีน้ำตกแถวท่าเสา อันเป็นจุดสุดท้ายปลายทางของทางรถไฟสายมรณะในปัจจุบัน ไม่น่าเชื่อว่าสภาพป่าเขาสวยงามของสองข้างทางที่เห็นนั้นเมื่อหลายทศวรรษก่อนมีแต่ความโหดร้ายทารุณและความทุกข์ทรมานแทรกอยู่ทุกอณู แผ่นดินสองข้างทางและในป่าดงลึกเข้าไปเป็นที่ฝังร่างผู้เสียชีวิตจำนวนมากที่แม้ตอนนี้ก็ยังหาได้ไม่ครบทุกร่าง ทางรถไฟดังกล่าวตัดผ่านหุบเขาแคบๆ เริ่มสร้างปลายปี ๒๔๘๕ เสร็จใช้งานราวตุลาคม ๒๔๘๖ เริ่มต้นจากสถานีหนองปลาตึก อำเภอบ้านโป่ง ผ่านตัวเมืองกาญจนบุรีขึ้นเหนือสู่ชายแดนพม่า บนเส้นทางมีสถานีหลักๆ อย่างเช่น ชนไก่ วังลาน ถ้ำกระแซ วังโพ ถ้ำผีท่าเสา ไทรโยค ท่าขนุน นิเก จนถึงสถานีพระเจดีย์สามองค์ (ซึ่งการายา) จากนั้นก็ข้ามเขตแดนเข้าสู่พม่าไปสิ้นสุดที่สถานีทันบิวชัยต์ โดยมีความยาวทั้งสิ้นกว่า ๔๐๐ กม. เป็นเส้นทางในไทย ๓๐๔ กม. และในพม่า ๑๐๑ กม. ว่ากันว่าทุกไม้หมอนแทนร่างเชลยศึกและกรรมกรที่ตายจากงานก่อสร้างทางรถไฟนี้ ปัจจุบันเส้นทางซึ่งไปสิ้นสุดที่สถานีน้ำตกเป็นระยะทางเพียง ๑ ใน ๓ ของเส้นทางในไทยเท่านั้น ส่วนที่อยู่เหนือขึ้นไปถูกทิ้งหลังสงครามปล่อยให้กลายเป็นป่าดงรกร้างไม่เหลือสภาพเดิม

ด้วยความสนใจในเรื่องดังกล่าว ผู้เขียนพยายามหาหนังสือที่เกี่ยวกับทางรถไฟสายมรณะและสภาพสงครามในขณะนั้นมาศึกษาทำให้เพิ่มพูนความรู้มากยิ่งขึ้นจนเกิดแรงบันดาลใจเขียนนวนิยาย ‘กว่าจะสิ้นแสงสุริย์’ ขึ้นมา

กองทัพญี่ปุ่นเปิดรับคนไทยเข้าไปสมัครทำงานหลายประเภท เช่น ช่างซ่อมบำรุงสาขาต่างๆ คนครัว นักการภารโรง ยามเฝ้าโกดัง เสมียน

แรงงานทั่วไปและอื่นๆ นอกจากนี้ยังจัดซื้อวัสดุก่อสร้าง เสิร์빙อาหารและสิ่งของอื่นๆ จำนวนมากจากพ่อค้าคนไทย เส้นทางในเขตไทยตามรายทางไปสู่พม่ามีสถานีราวสี่สิบแห่ง มีอยู่ซ่อมบำรุงอยู่ในป่าใกล้เส้นทางหลายสิบแห่ง แต่ละสถานีมีญี่ปุ่นเป็นนายสถานี พนักงานสถานีอื่นๆ เป็นญี่ปุ่นครึ่งหนึ่ง นอกนั้นเป็นพวกแขก พม่า ชาว มลายู มีคนไทยน้อยมาก เหล่านี้ คือ ส่วนหนึ่งของข้อมูลจำนวนมากที่ถูกนำไปเป็นฉากของนวนิยาย

‘กว่าจะสิ้นแสงสุริย’ เป็นนวนิยายที่สะท้อนเรื่องราวต่างๆ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง โดยเฉพาะที่เกิดขึ้นที่กาญจนบุรีเป็นส่วนใหญ่ ตัวละครถูกกำหนดให้โลดแล่นหลากหลายบทบาทในเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งเคยเกิดขึ้นจริง

นวนิยายเผยให้เห็นเส้นทางชีวิตของคาร์ณ ชายหนุ่มอาภัพรักที่ถูกเกณฑ์ไปร่วมรบในศึกเชียงตุงก่อนจะปลดประจำการและมาทำงานให้กองทัพญี่ปุ่นในฐานะช่างไฟบนหัวรถจักรซึ่งขึ้นล่องขนยุทธปัจจัยเข้าไปสนับสนุนการรบในพม่าที่กำลังปะทะกับอังกฤษอย่างดุเดือด ในขณะที่เดียวกันโชคชะตาได้นำพาให้เขามาพบและรักกับเอมอรแม่ค้าสาวสวยหน้าค่ายชนไก่

ขณะเดียวกัน คาร์ณได้เข้าเป็นสมาชิกเสรีไทยเพื่อต่อต้านญี่ปุ่นและให้การสนับสนุนฝ่ายพันธมิตร เขาเดินทางไปกับขบวนรถไฟพร้อมกับแอบหาข่าวไปด้วย บางครั้งก็เข้าร่วมกิจกรรมลับของขบวนการ ชีวิตจึงเต็มไปด้วยความเสี่ยงจากการถูกญี่ปุ่นจับและจบลงที่ความตาย การถูกโจมตีทางอากาศซึ่งเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาก็เป็นอันตรายอีกรูปแบบหนึ่ง นอกจากนี้อาจเกิดอุบัติเหตุขณะเดินทางเมื่อไรก็ได้ เนื่องจากเส้นทางนี้สร้างอย่างเร่งรีบจึงมักมีขบวนรถไฟตกรางตกเหวเป็นระยะ แม้มีอันตรายรอบด้านเช่นนี้คาร์ณก็ไม่ท้อแท้และมุ่งทำงานเพื่อชาติอย่างเต็มที่

การที่คาร์ณทุ่มเทอุทิศตนให้กับงานเสรีไทยทำให้ต้องเผชิญหน้ากับหน่วยประสานงานของรัฐบาลอย่างเลี่ยงไม่พ้น หน่วยงานนี้ร่วมมือกับญี่ปุ่นอย่างใกล้ชิดเพื่อสืบหาระดับหัวหน้าของขบวนการที่พวกเขาถือว่าเป็นกบฏมุ่งทำลายความสัมพันธ์อันดีระหว่างไทยกับญี่ปุ่น

ชีวิตมโนชนย์นั้นไม่แน่นอน ไม่เที่ยง เหมือนนครถึของพลโทฮามาตะ

บทสุดท้ายของแต่ละคนแตกต่างกันไป มีทั้งสุขและทุกข์ บางครั้งเริ่มต้นดี แต่ปลายร้าย บางครั้งเริ่มร้ายแต่ปลายดี ชีวิตรักของคำรณกับเอมอรจะเป็นอย่างไรในช่วงสุดท้ายของสงคราม โชคชะตาของตัวละครแต่ละตัวจะเป็นอย่างไร มีอะไรเกิดขึ้นบ้างในวันที่แสงสุริยเริ่มอ่อนกำลังและหยุดการแผดเผา เหมือนกับที่กองทัพญี่ปุ่นอันทรงพลังอำนาจต้องยอมแพ้ต่อฝ่ายพันธมิตรโดยไม่มีเงื่อนไข เหล่านี้เป็นสิ่งที่ท่านผู้อ่านจะได้ติดตามรับรู้ต่อไป ผ่านตัวอักษรแต่ละบรรทัดจนถึงหน้าสุดท้าย

ท้ายสุดนี้ผู้เขียนหวังว่าท่านผู้อ่านทุกท่านจะได้รับความสุขจากการอ่าน และประสบแต่ความโชคดีตลอดปี ๒๕๖๑

ขอขอบพระคุณกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์เพื่อนดีและทุกท่านที่ได้ให้การสนับสนุนผลงานของผู้เขียนในครั้งนี้

มกราคม ๒๕๖๑

กว่าจะสิ้นแสงสุรย์

ราชศักดิ์

“เครื่องบินญี่ปุ่นพวกนี้ไม่รู้ว่ามีมาจากไหน” ชายร่างสูงผิวคล้ำแหงนมองท้องฟ้าท่ามกลางเสียงเครื่องยนต์คำรามลั่นและเสียงกัมปนาทสะท้านแผ่นดินขณะนกเหล็กโฉบร่อนทั้งระเบิดและกราดกระสุนสู่เป้าหมาย

“น่าจะมาจากเกาะคาเวะ ชม” พลทหารหนุ่มรุ่นเดียวกับกันคาดเดา

“รู้ได้อย่างไรวะ ไอ้รณ”

“พี่เกรียงเพื่อนของญาติข้าประจำอยู่ที่นั่น เขาเคยเล่าให้ฟังว่าที่สนามบินเกาะคา ลำปางมีฝูงบินทั้งระเบิดทั้งของไทยและญี่ปุ่นแบ่งพื้นที่กันใช้คนละซีกเหมือนที่ดอนเมือง” คำรณอธิบาย

“เขาเป็นนักบินหรือ”

“เปล่า...เป็นพลปืนหลัง แกบินมาแถวเชียงตุงเป็นระยะ บางครั้งก็เข้าไปถึงยูนนาน”

“ลำใดลำหนึ่งเมื่อหลายวันก่อนอาจมีพี่เกรียงของเอ็งอยู่ด้วย” ชมพูดอย่างภูมิใจแทน

“ก็เป็นไปได้ แต่บางครั้งก็ไปที่อื่น ตอนนี่พล. ๔ กำลังถูกดันหนักที่เมืองยอง เขาคงไปช่วยที่นั่น”

“กำลังทางอากาศจะช่วยให้มาก เพราะเราเสียเปรียบเรื่องภูมิประเทศ”

“ก็ดูสิ เครื่องบินเราเพิ่งมาถล่มไปหยกๆ ตอนนี่ข้าศึกกลับมาอีกแล้ว”

“อาจจะยังไม่หนักพอ” เพื่อนร่วมรบถอนหายใจ

คำรณมองภาพเนินเขาที่อยู่ไม่ไกล ดอยเหมยสูงจากระดับน้ำทะเลราวเจ็ดร้อยเมตรเท่านั้น แต่มีลักษณะสูงชัน ช่องเขาแคบ อังกฤษเสริมสร้างจนเป็นป้อมปราการมั่นคงทำให้ยากต่อการเข้าตี

มันเป็นปราการสำคัญด่านสุดท้ายที่ทัพไทยต้องฝ่าไปให้ได้

หากผ่านดอยเหมยไปได้ การเข้ายึดเชียงตุง เมืองหลวงแห่งรัฐฉาน

ของพม่าก็เป็นเรื่องไม่ยาก

ฝนตกหนักตั้งแต่หัวค่ำพอดตกตึกก็เหลือแต่ละอองเบาบาง ในที่สุด
คำรณก็ผล็อยหลับไปได้ผืนผ้าใบที่ผูกขึ้นง่าย ๆ ด้วยความอ่อนเพลีย

ฟ้าสว่างของวันใหม่ ชายหนุ่มมองไปยังแนวเขาศึกที่ดูสงบเงียบแต่ซ่อน
พิษร้าย นึกถึงพระห้อยคอที่แม่ให้มาก็มีกำลังใจขึ้น

ไม่น่าเชื่อว่าตอयนี้ถูกเครื่องบินถล่มมาก่อนหน้าหลายครั้งแล้วแต่ก็ยัง
ยืนหยัดอยู่ได้

เห็นภาพเบื้องหน้าแล้วหน้าใจ การเข้าตีตรงหน้าเป็นเรื่องที่เสี่ยงมาก
หากไม่มีการสนับสนุนจากปืนใหญ่หรือกำลังทางอากาศก็ยากที่จะขับไล่เขาศึก
ซึ่งส่วนใหญ่เป็นทหารจีนออกไปได้

“ไม่รู้ว่ามีปืนใหญ่ไปมุดอยู่ที่ไหน ไม่ได้ยินเสียงเลย” เข้มเพื่อนสนิทที่
ถูกเกณฑ์มาพร้อมกันมองไปรอบๆ

“พลวิทยุ บอกว่ายังอยู่ที่เชิงเขา มีปัญหานิดหน่อย กำลังหาทางนำ
ขึ้นมา” ใครคนหนึ่งบอก

“อย่างนี้จะทันกินหรือ”

“ภูมิประเทศแบบนี้การขนย้ายปืนใหญ่เข้าที่ตั้งทำได้ยาก ใช้นานยนต์
หรือสัตว์ลากมาไม่ได้ ต้องถอดเป็นชิ้นและขนขึ้นมาเท่านั้น” คำรณบอก
เพื่อน “แต่ก็ใช้เวลาและแรงงานมากพอดู”

“นั่นนะสิ” ชมพ้ยักหน้า

กองทัพไทยเข้าตีทั้งด้านหน้าและด้านหลัง กำลังของทั้งสองฝ่ายได้แต่
ตริ่กันอยู่หลังก้อนหินน้อยใหญ่ คำรณพยายามตั้งสติให้มั่นคงอยู่กับภาพ
เบื้องหน้า จะเผลอโผล่ไม่ได้เลยถ้าอยากกลับบ้านอย่างมีลมหายใจ

มันเป็นคืนหนึ่งของปลายเดือนพฤษภาคมปี ๒๔๘๕

ภายใต้ฟ้ากว้างและหมู่ดาวดารดาษ ลมภูเขาหนาวเย็นพัดหวีดหวิว
เสียงหมู่ไม้สะบัดกิ่งก้านเอนไหวคละเคล้าด้วยเสียงสัตว์ป่า ทหารไทยอาศัย
ซ่อนพรางในความมืดแล้วไต่เนินสูงขึ้นไปทีละน้อย แต่ถูกเขาศึกยิงสกัดอย่าง
หนักจนชะงักอยู่กับที่ การบุกกินแดนทำได้ยากเนื่องจากชัยภูมิที่เสียเปรียบ

หลายชั่วโมงแล้วที่แนวรบขยับไปข้างหน้าได้ไม่กี่เมตร

หลังการปะทะดุเดือดจบลง รอบด้านกลับเงียบสงัดจนน่ากลัว

ทุกคนรอความหวังจากการยิงสนับสนุนของหน่วยทหารปืนใหญ่ซึ่งกำลังแก้ปัญหาเรื่องการขนย้ายอยู่

คำรณหมอบหลังก้อนหินที่ตื้นเนิน มือกำปืนเล็กยาวแบบ ๖๖ แน่น

“ปืนนี้มีแรงตีดีมาก เวลายิงต้องระวังให้ดี” คำรณกระซิบเบาๆ กับชม สายตาจ้องเขม็งไปข้างหน้า

“ใช่ หากประทัບไม่ดีอาจตีไปพลาร้าหักเองง่ายๆ ข้าเห็นมาแล้ว” อีกฝ่ายเห็นด้วย

“ไม่น่าเชื่ออะว่า เมื่อปีที่แล้วข้ายังรบอยู่ในเขมรอยู่เลย พอศึกอินโด-จีนจบนึกว่าจะสบายกลับต้องออกมารบที่นี่อีก” เข็มซึ่งหมอบอยู่ใกล้กันพูด ขณะส่งสายตาผ่าความมืดออกไป

“รบไกลกว่าเดิมด้วย คืนนี้คงไม่ได้นอน ต้องหาจังหวะลับนรกเอา” ชมทำหน้าที่เปื้อน่ายตาจ้องมองแนวข้าศึกที่เห็นทะมึนอยู่ภายใต้แสงจันทร์ พลังพูดต่อ “แถวนี้ห่างจากแม่สายสักเท่าไรวะ ข้าได้แต่เดิน...เดินจนไม่รู้ ว่าไกลแค่ไหน”

“ราวร้อยห้าสิบกิโล” เข็มบอก

“ไกลไม่ใช่เล่น แถมมีแต่หลุมบ่อเลนโคลนราวกับขุมนรก” คนขี้น ส่ายหน้า “อีกฉาคนแนวหลังวะ พวกนั้นหลับตุในที่นอน ขณะที่พวกเขา มาหมอบหนาวสั่นอยู่บนเขา แถมมีกระสุนเหี้ยดไปมา”

“เอ็งจะบ่นไปทำไมวะ ไอ้ชม บ่นไปก็เท่านั้น” คำรณมองหน้าเพื่อน อย่างช้าๆ

“อดไม่ได้วะ” ชมส่ายหัวแล้วเปลี่ยนเรื่อง “เฮ้อ ตอนนี้อยู่ที่แพนเรา เป็นอย่างไรบ้าง ห่างกันนานๆ อาจเขวเองง่ายๆ”

“อย่าเพิ่งมองโลกในแง่ร้ายเลยเพื่อน” คำรณอมยิ้มคล้ายเห็นเป็นเรื่อง ขำ แต่ลึกลงไปแล้วแสนเจ็บปวด ภาพสวยนน่ารักของปัทมาสาวน้อยเจ้าเสน่ห์ที่ ปรากฏขึ้นในหัวนึก

“ข้าเคยถูกสาวหักอกมาแล้ว” ชมพุดแล้วมองหน้าคำรณ “ถ้าข้าตายที่นี้คงไม่มีใครเสียน้ำตาให้”

“จะคิดมากไปทำไม เดียวได้ตายจริงๆ หรือ” คำรณเจ็บแปลบที่หัวใจ ความจริงแล้วเขาเองก็ไม่ต่างกัน

“อย่าห่วงเลย อย่างน้อยพ่อแม่พี่น้องก็พร้อมจะเสียน้ำตาให้” เข้มแทรกขึ้น

“ไม่มีใครรักเราจริงเท่าพ่อแม่หรือ” คำรณเสริม สำหรับเขาการออกศึกครั้งนี้ได้ช่วยพาดตนเองให้ห่างออกมาจากหญิงสาวคนนั้น ยิ่งไกลจากบ้านเท่าไรยิ่งดี ยิ่งเสี่ยงตายเท่าไรก็ยิ่งชอบเพราะมันจะทำให้เขาลืมเธอได้ง่ายขึ้น!

* * *

คำรณเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งพ่อง กับชม ผิวค่อนข้างคล้ำจากไอแดด ดวงตาสีดำคมวาวคู่กันสะท้อนความซื่อและจริงจัง จมูกได้รูปเข้ากับใบหน้าคมเข้มที่มีเส้นผมหยักศก เหนือริมฝีปากมีหนวดเรียว แม้ท่าทางทะมัดทะแมงผึ่งผายจะดึงดูดเพศตรงข้าม แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขาเพิ่งผ่านความผิดหวังในความรักมาเมื่อไม่นานนี้เอง

เป็นรักแท้ที่ถูกมองข้าม

ปัทมาเมื่ออายุน้อยกว่าเขาสามปี พ่อของเขาและเธอเป็นเพื่อนสนิทกันมานาน ทำให้คำรณและปัทมาคุ้นเคยกันมาตั้งแต่เด็กกระทั่งถึงวัยหนุ่มสาวทั้งสองสนิทสนมกันมากจนใครๆ คิดว่าเป็นคู่อริกัน ปัทมาเป็นสาวสวยและมีเสน่ห์ คำรณตกหลุมรักเธอจนหมดหัวใจ

จากความเป็นเพื่อนรุ่นพี่รุ่นน้องโรงเรียนเดียวกันและจากท่าทีของเธอที่มีต่อเขาทำให้คำรณอดหลับอดนอนถึงชีวิตคู่ในอนาคตไม่ได้

ความฝันเริ่มมลายหายไปเมื่อเทอดเพื่อนรักของเขาได้แสดงให้เห็นว่าต้องมนต์เสน่ห์เธอเช่นกัน ด้วยสถานภาพที่เหนือกว่าในทุกเรื่อง จึงไม่น่าแปลกใจที่เมื่อเวลาผ่านไปท่าทีของหญิงสาวก็เปลี่ยนไป...เธอมอบหัวใจให้กับผู้มาทีหลัง!

ความฝันอันงดงามมลายหายไป ชีวิตคู่อันแสนสุข ไม่มีทางเป็นไปได้

อีกต่อไป...

ชายหนุ่มถอนหายใจยาว ความเหงาเศร้าผุดขึ้นมา ภาพหญิงสาวยังแจ่มชัด วันเวลานับจากนี้ไปคงเป็นบทพิสูจน์ว่าเขาจะสามารถก้าวข้ามความเจ็บปวดนั้นได้หรือไม่

ห้วงเวลาที่ผ่านมาเปรียบเสมือนม่านหม่นแห่งความผิดหวังที่ปิดบังเส้นทางที่เคยรื่นรมย์ให้เหลือแต่ความเงิบเหงาเปล่าเปลี่ยว หวังว่าวันหนึ่งกาลเวลาจะค่อยๆ กัดกินความทรงจำที่เจ็บปวดนี้ให้หมดไป

โซคร้ายได้มาเยือนคำรบอีกครั้งเมื่อพ่อของเขาเสียชีวิตลงด้วยไข้มาเลเรีย จากความทุกข์ที่ถาโถมเข้ามาทำให้เขาเต็มใจเข้าร่วมรบในพม่าเพื่อหนีให้ไกลจากสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความเศร้า

ภาพของแม่ที่มาส่งเขาเดินทางสู่สนามรบปรากฏขึ้นแทนภาพหญิงสาวแม่ส่งสายตาแห่งความรักความห่วงใยมาพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงที่ยังแจ่มชัดในความคิดคำนึงของเขาว่า

“รณ ใจจริงแม่ไม่อยากจะเิ่งไปรบเลย”

“สงครามเป็นเรื่องเศร้า แต่บางครั้งก็ยากที่จะเลี่ยงนะแม่ คนเราแล้วแต่ดวง ถ้าไม่ถึงคราวก็ไม่เป็นไร” ชายหนุ่มพูด

“แม่ก็เชื่อเช่นนั้น หวังว่าพระคงปกปักรักษาเอ็ง”

“พระที่แม่ให้มาต้องช่วยคุ้มครองผมแน่นอน” เจ้าของเสียงจับพระที่ห้อยคอขึ้นดูอย่างมั่นใจ

“ไม่รู้ว่ไทยเรามีความจำเป็นอะไรถึงกับต้องส่งกองทัพบุกเข้าไปในพม่า” สายจิตรน้องสาวคนเดียวที่อยู่ใกล้ๆ ถามขึ้น

ชายหนุ่มหันไปมองน้อง “เท่าที่รู้คงเพื่อให้สอดคล้องกับแผนการรบของญี่ปุ่นให้สมกับที่ไทยเป็นมิตรร่วมรบ”

“ก็แค่มิตรจำยอม สายจำได้ว่าตอนศึกอินโดจีนพี่ก็ต้องไปรบ ทหารตายไม่น้อย คราวนี้เลยอดเป็นห่วงไม่ได้”

“สงครามก็คือสงคราม เหมือนสาดน้ำรดกัน ไม่ใช่เรื่องดี แต่เมื่อเลี่ยงไม่ได้ก็ต้องยอมรับ...อย่าห่วงเลย พี่ไม่เป็นอะไรนะ” คำรณยิ้มให้น้องสาวอดใจ

หายไม่ได้ที่ต้องจากบ้านจากบุคคลอันเป็นที่รักไปสู่อนาคตที่ไม่แน่นอน

“แล้วพี่จะเขียนจดหมายมา”

“พี่รณเป็นทหารมาร่วมสองปีแล้วนะ อีกไม่นานน่าจะได้เวลาปลดออก”

“น่าจะเป็นอย่างนั้น เขาก็มีผลัดใหม่ไปเปลี่ยนเป็นระยะ” เจ้าของเสียง
มองน้องสาวอย่างเอ็นดู

...ภาพของครอบครัวจางหายไป ชายหนุ่มสะบัดหัวไล่ความฟุ้งซ่านและ
พยายามตั้งสติมั่นอยู่กับภาพสนามรบอันโหดร้ายเบื้องหน้า

๒

สงครามมหาเอเชียบูรพาเกิดขึ้นจากการที่กองทัพญี่ปุ่นทุ่มเทสรรพกำลังบุกลงใต้ตะลุยไปทั่วเอเชียอาคเนย์เพื่อขับไล่เหล่าอาณานิคมผิวขาวและสถาปนาวงไพบูลย์ร่วมกัน ญี่ปุ่นส่งตัวแทนเข้าเจรจากล่อมไทยให้ร่วมเป็นพันธมิตร โดยย้าว่าไม่เคยคิดเข้ายึดครองไทยที่เป็นประเทศเอกราชและหวังให้ไทยสนับสนุนการรบเพื่อปลดปล่อยเพื่อนในเอเชียจากเหล่าอาณานิคมตาน้ำข้าว

เมื่อตัดสินใจร่วมรบจากภาวะจำยอม รัฐบาลไทยก็จับชาวต่างชาติที่เป็นศัตรูอย่างสหรัฐ อังกฤษ ฝรั่งเศสและอื่นๆ ไปกักกันไว้ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง พร้อมกับเตรียมรับสงครามที่ไม่รู้ว่าอนาคตจะจบลงแบบใด

กองทัพลูกพระอาทิตย์อาศัยแผ่นดินไทยเป็นฐานเข้าตีร่างกึ่งเมืองหลวงของพม่าจากทางเหนือของตากโดยมุ่งข้ามแม่น้ำสาละวิน ในขณะที่ทัพไทยเลือกเข้าโจมตีรัฐฉานของพม่าซึ่งอยู่ติดกับทางใต้ของมณฑลยูนนานอันเป็นภารกิจที่กองทัพไทยเลือกให้สอดคล้องกับแผนการรบของมหาสมุทรญี่ปุ่น และขณะเดียวกันแผนนี้ยังช่วยให้ไทยไม่ต้องเผชิญหน้ากับอังกฤษโดยตรง

เป้าหมายขั้นต้นของกองทัพพายัพของไทยคือเข้ายึดเมืองเชียงตุงและเมืองยอง หากสำเร็จก็จะปฏิบัติตามขั้นตอนที่สองคือขยายการยึดครองไปยังพื้นที่รัฐฉานช่วงติดเขตแดนจีนได้

กองทัพพายัพประกอบด้วยสามกองพลหลัก คือ กองพลที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ โดยมีหน่วยพลาริการและกองบินน้อยผสมที่ ๘๐ ซึ่งตั้งอยู่ที่เชียงรายและลำปางเป็นหน่วยสนับสนุน

ตามแผน กองพลที่ ๒ จะเคลื่อนจากปางเข้าตีเมืองห้างหลวงในรัฐฉานใต้แล้วย้อนไปตีเชียงตุงพร้อมกับกองพลที่ ๓ ในขณะที่กำลังพลส่วนใหญ่

ของกองพลที่ ๔ จะเข้าตีเมืองพยากและเมืองยอง

คำรบประจำอยู่กองพันทหารม้าที่ ๒ กองพลที่ ๓ ซึ่งจะเคลื่อนจาก เชียงรายมุ่งเข้าตีเมืองโก เมืองพยากแล้วแยกเข้าตีตอยเหมยปราการสุดท้าย ที่ป้องกันเชียงตุงร่วมกับกองพลที่ ๒

นั่นคือที่มาของคำศินอันเหินหนาวภายใต้ห่ากระสุนที่ตอยเหมยของ คำรบ พลทหารหนุ่มผู้เพิ่งผ่านสมรภูมิต่อจีนมาได้ไม่นาน

* * *

คำรบนึกย้อนหลังถึงวันที่เขาและเพื่อนเดินทางไปโคราชเพื่อเข้าร่วมพลร่วมกับทหารอื่นๆ หลังจากที่ไทยเข้าร่วมเป็นเพื่อนร่วมรบกับญี่ปุ่นได้ไม่นาน

ภาพตัวเองและเพื่อนๆ ในชุดสีเขียวขี้ม้า สวมหมวกหนังและรองเท้าหนังพร้อมผ้าพันแข้ง ดูทะมัดทะแมงไม่น้อย ด้วยจิตใจอันฮึกเหิมของหนุ่มวัยฉกรรจ์ การได้ออกรบเพื่อชาติถือเป็นเกียรติยศอันสูงส่งของลูกผู้ชายที่ให้ความรู้สึกภาคภูมิใจอย่างไม่เคยเป็นก่อน

เขาถูกเกณฑ์เข้าสู่สนามรบอินโดจีนขณะทำงานเป็นผู้ช่วยช่างไฟหั่วรถจักรที่สถานีบางกอกน้อยก่อนจะตามมาด้วยการรบครั้งนี้ซึ่งเป็นการรบที่เขาและเพื่อนโรงเรียนเก่าอย่างชมและเข้มไม่ได้คาดคิดมาก่อนหน้า

“ตอนแรกนี่กว่าพี่เทอดจะไปรบพร้อมกับพี่เสียดีก” สายจิตรเอ่ยถึงเพื่อนพี่ชาย

“เขาอยู่ผลัดหลัง พ่อเขามีเพื่อนฝูงในกองทัพมาก อาจได้บรรจุในหน่วยดีก็ได้ ไม่ต้องเข้าป่าเขาเสี่ยงตายอย่างพี่” สำเนียงผู้พูดคล้ายประชดประชันนิดๆ

“มือแบบนี้ด้วยหรือ”

“พี่พูดเล่นนะ” ชายหนุ่มยิ้มบางๆ กลบเกลื่อน “คงไม่มีเรื่องอย่างว่าหรอก ทหารแต่ละคนมีความหยิ่งในศักดิ์ศรี ล้วนอยากออกรบเพื่อชาติด้วยกันทั้งนั้น เทอดก็คงคิดเหมือนกัน แต่เขาเคยไปเรียนที่ญี่ปุ่น รัฐบาลอาจอยากให้ทำงานที่จำเป็นต้องใช้ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งตอนนี้กำลังขาดแคลน”

“จริงสิ น่าจะมีประโยชน์มากกว่า” น้องสาวพยักหน้าเห็นด้วย
“คงมีการตั้งหน่วยงานร่วมกันระหว่างไทยกับญี่ปุ่นแน่ เทอดเคยพูด
ว่ามีคนติดต่อจะให้ไปเป็นล่ามที่นั่น”

“เห็นใครว่าญี่ปุ่นก็มีล่ามที่พูดไทยได้ไม่ใช่หรือ”

“ใช่ จำเป็นต้องมีทั้งสองฝ่าย ญี่ปุ่นเองก็เตรียมการเรื่องนี้มานาน
ล่ามของเขาหลายคนล้วนเคยเข้ามาอาศัยในไทยคนละหลายปี ปลอมเป็น
หมอพันบ้าง เป็นพ่อค้าบ้าง ยามว่างก็แอบออกหาข่าวจนรู้ทะลุปรุโปร่ง”

“ไม่น่าเชื่อว่าฝ่ายเราไม่รู้”

“พี่ไม่แน่ใจว่ารัฐบาลเรารู้ขนาดไหน บางคนบอกว่าฝ่ายไทยรู้ตัวมา
ตลอด ที่แน่ๆ พี่คิดว่า ฝ่ายเราประมาท เนื้อหาเรื่องการระวังป้องกัน รู้ตัว
อีกทีก็อย่างที่เราเห็น”

* * *

คำรณนึกถึงหนังสือพิมพ์ต่างๆ ยามนี้ล้วนลงแต่ข่าวชัยชนะอันน่าทึ่ง
ของกองทัพญี่ปุ่นผู้เกรียงไกร

ได้รับรู้แล้วรู้สึกตื่นเต้น จิตใจฮึกเหิม เลือดในกายฉีดพล่านพร้อมเข้า
สนามรบ

ข่าวกองทัพพายัพพร้อมเคลื่อนทัพปรากฏในหัวข่าวดัวใหญ่ของ
หนังสือพิมพ์ เช่น *กองทัพไทยหนึ่งแสนเคลื่อนประชิดพม่า*

มันเกิดโล่ง กับข่าวที่ญี่ปุ่นล่ำเลียงยุทธโรปกรณ์และกำลังพลสูสุวรรณโค
ตาก และแม่สอดเพื่อเสริมการรบในพม่า

การที่ญี่ปุ่นประสบชัยชนะเหนือจักรภพอังกฤษในพม่าและสิงคโปร์ใน
ช่วงสั้นๆ และชาวเยอรมันบุกรุกรัสเซียที่ผ่านมาทำให้คนไทยจำนวนไม่น้อยเริ่ม
เห็นคล้อยตามท่านผู้นำว่า การเป็นพันธมิตรร่วมรบกับญี่ปุ่นน่าจะมีประโยชน์
มากกว่าโทษ ยิ่งรู้ว่าเยอรมันซึ่งเป็นพันธมิตรของญี่ปุ่นกำลังรุกไล่ฝรั่งเศส
อยู่ในยุโรปคนไทยก็ยิ่งสะใจ เพราะที่ผ่านมามีฝรั่งเศสสร้างความเจ็บช้ำไว้กับ
คนไทยไม่น้อย

ถึงกระนั้นสายตาของคนไทยอีกส่วนหนึ่งก็ยังมองด้วยความเป็นห่วงและ

ไม่แน่ใจ

* * *

ต้นเดือนพฤษภาคม ๒๕๘๕ กองพลต่างๆ ของกองทัพพายัพก็เคลื่อนพลตามเส้นหลักการรุกรมสู่รัฐฉาน กองพลที่ ๓ ข้ามแม่น้ำสายเข้าไปท่าซี้เหล็กฝั่งพม่าตามหลังกองพลที่ ๔ จากนั้นก็ใช้เส้นทางท่าซี้เหล็ก-เมืองโก-เมืองเลน-เมืองพยากก่อนแยกไปยึดเชียงตุง

ข้าศึกของไทยส่วนใหญ่เป็นทหารจีนที่ประจำอยู่ทางใต้ในเขตคุณหมิง ซึ่งก่อนหน้านั้นได้เคลื่อนลงมายึดรัฐฉานไว้ด้านญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังมีกองพลผสมซึ่งมีแม่ทัพนายกองเป็นชาวอังกฤษเข้าร่วมด้วย

การปะทะกับทัพไทยซึ่งกำลังเคลื่อนไปหาจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้!

ห้วงเวลานี้เริ่มเข้าหน้าฝนจึงมีฝนตกหนักเป็นระยะ ถนนที่มีแม่น้ำไหลสวนขนานไปนี้เป็นทางเกวียนซึ่งมีสภาพเป็นโคลนเลน และมีทากดูดเลือดชุกชุม ทหารส่วนใหญ่ต้องเดินเท้า สวมรองเท้าไว้ใช้ในการขนส่งอาวุธยุทโธปกรณ์และเสบียงต่างๆ ท้ายขบวนของหน่วยเสบียง เป็นกลุ่มม้าต่างล้อต่างและลูกหาบแบกข้าวของ

ชายหนุ่มทอดสายตาไกลออกไป ข้างหน้าเป็นหุบกว้างและภูเขาสูงที่ขอบฟ้าเป็นเทือกเขาสีน้ำเงินวางตัวสลับซับซ้อน ไกลยุดเขามีสายหมอกสีขาวแผ่คลุมอยู่ทั่วไป

รอบตัวดูสงบเงียบมีแต่เสียงลมพัดกิ่งไม้ไหว เขากับเพื่อนร่วมตายรู้ดีว่ามีอะไรรออยู่ มันเป็นช่วงคลื่นลมสงบก่อนเกิดพายุใหญ่โดยแท้

วันแรกพักที่ปางฮาด วันต่อมาที่พักคือเมืองเลน ปางคาหลวง...แล้วมุ่งสู่เมืองพยาก

หลังจากยึดเมืองพยากได้ในเวลาไม่นาน หน่วยของคำรณก็แยกผ่านทางใต้ของพยากมุ่งไปยังเชียงตุง

คำรณใช้มือปาดเหงื่อที่ไหลจากหน้าผากขณะมองไปข้างหน้า หูได้ยินเสียงรองเท้าบู๊ตบดกรวดเล็กๆ แทรกอยู่กับเสียงพุดคุ้ยเบาๆ ของเพื่อนทหารข้างๆ

ทางเกวียนขรุขระปนโคลนเลนอีกทั้งสัมภาระบนหลังซึ่งหนักไม่น้อย ทำให้การเดินทางเป็นไปด้วยความยากลำบาก ไกลออกไปแถวทหารยาวเหยียดเดินลัดเลาะไปบนถนนที่คดเคี้ยวแนบไปตามไหล่เขาและหน้าผา บางคราวต้องข้ามลำธารซึ่งไหลเชี่ยวกราก

สภาพป่าดงดิบมีมากขึ้น ต้นไม้สูงใหญ่นานาพรรณสองข้างทางชุกช่อหนาแน่น ทิวทัศน์อันสวยงามของธรรมชาติช่วยลดความเหนื่อยล้าของทหารลงได้บ้าง

“แถวนี้ต้องระวัง เพราะเคยมีรถพลัดตกเหว” เข็มที่รู้จักภูมิประเทศดีกว่าใครพูดขึ้น

“ข้าศึกมักแอบซุ่มยิงจากข้างทาง ยิ่งเข้าไปใกล้ยิ่งเจอมาก” ชมเสริมพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อที่หน้าผากแล้วพูดต่อ

“ไอ้เข็มเอ็งรู้เรื่องแถวนี้ดี เชียงตุงหน้าตาเป็นอย่างไรละ”

“เป็นเมืองใหญ่ พื้นที่เป็นแอ่งกระทะ ตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำสองสาย มีภูเขาสูงสลับซับซ้อนล้อมรอบ ผู้คนมาก ข้าศึกตั้งด่านดักไว้เป็นระยะ ด่านสุดท้ายคือดอยเหมย คี๊กหนักของเราน่าจะรออยู่ที่นั่น”

“อีกไกลไหมถึงจะเจอข้าศึกด่านแรก” คำถามถ้ามบ้าง

“ไม่ไกลแล้ว ภูเขาข้างหน้าทีพวกเอ็งเห็นนั่นละ” เข็มพยักหน้าพลางจ้องมองไปยังภาพเบื้องหน้า

“นั่นนะหรือ ไกลไม่ใช่เล่นเลย” ชมทำหน้าที่เบือนโลก

“ไม่ว่าใกล้ไกลอย่างไร รับรองได้ว่ามีคนรอต้อนรับพวกเราเต็มทีแน่” อีกฝ่ายมีสีหน้าจริงจัง

* * *

ชายหนุ่มเพิ่งสายตาฝ่าไอแดดไปข้างหน้า ฝุ่นสีแดงอิฐบนถนนถูกลมพัดฟุ้งกระจายไปกับเศษหญ้าแห้ง บางจุดมองเห็นหมู่บ้านชาวไทยเขินซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้

หลายครั้งที่ต้องพบพายุฝนฟ้าคะนอง สายฝนกระหน่ำหนักเป็นม่านขาว ท่ามกลางฟ้าร้องครืนคราน ถนนเฉอะแฉะเป็นหลุมบ่อ มีน้ำขัง ทาง

ถูกตัดขาดหลายแห่งทั้งจากอุทกภัยและการก่อวินาศกรรม เมื่อมีฝนตกติดต่อกันนานๆ ดินก็จะถล่มลงมาปิดถนนจนใช้การไม่ได้ บางแห่งกอไผ่ทั้งกอหลายลงมากองอยู่บนถนนทำให้รถแล่นผ่านไม่ได้ กองกำลังต้องหยุดเป็นระยะเพื่อซ่อมสะพานหรือไม้ก็ขนย้ายสิ่งกีดขวางที่ถล่มลงมาปิดเส้นทาง

ไม่นานทหารไทยก็ฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ เคลื่อนเข้าใกล้เนินสูงที่ข้าศึกเตรียมรับอยู่

คาร์ณารู้สึกภูมิใจที่ได้เห็นกองร้อยอาวุธหนักเคลื่อนเข้ามา หน่วยนี้มีปืนกลวิคเกอร์อาร์มสตรองและปืนใหญ่ภูเขาแบบ ๔๙ แทนปืนโบฟอร์ตรุ่นเก่า การยิงสนับสนุนด้วยอาวุธหนักเป็นเรื่องสำคัญมากในการเข้าตีป้อมปราการอันแข็งแกร่งของข้าศึก

ฝ่ายไทยเริ่มใช้ปืนครกและปืนใหญ่ระดมยิงข้ามห้วยไปตกในแนวหน้า ส่งเสียงกัมปนาทแผ่นดินสะเทือน ส่วนบนฟ้าเครื่องบินของไทยก็โฉบลงโจมตีอย่างหนัก

หลังจากสู้รบกันอย่างดุเดือดนานหลายชั่วโมง ในที่สุดทัพไทยก็สามารถยึดด่านข้าศึกก่อนถึงดอยเหมยได้ ตามเส้นทางมีร่างศัตรูนอนตายและบาดเจ็บเกลื่อนกลาด คาดว่าข้าศึกที่เหลือคงถอยไปรวมกันบนดอยเหมยปราการด่านสุดท้ายที่ปกป้องเชียงตุง

เครื่องบินคอร์แซร์ปีกสองชั้นของไทยเริ่มโฉบลงทิ้งร่มยาและอาหารแห้งให้ทหารเบื้องล่างเป็นระยะ

ในที่สุดดอยเหมยปราการสำคัญด่านสุดท้ายก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้าไม่ไกล “อีกไม่กี่กิโล...งานหนักรออยู่แล้ว เพื่อน” เข้มพูดเสียงกร้าวขณะจ้องมองภาพเบื้องหน้า

๓

ใกล้ค่ำ ฝนซาเม็ดพักใหญ่แล้ว คำรณสลัดความคิดต่างๆ ออกจากสมองพลางจ้องมองแนวเข้าสู่ีกับนดอยเหมยอย่างระแวดระวัง บนนั้นมีคูรบป้อมปืนกลและขากหนามเต็มไปหมด ถนนสู่ปราการเป็นถนนดินขรุขระที่ค่อยๆ ไค้งได้ขึ้นสู่ยอดเนิน เข้าสู่จึงเห็นการมาของทหารไทยแต่ไกลและเตรียมรับมืออย่างเต็มที่

ดงไม้และหญ้าคาต้องลมพลิ้วไหวเป็นระลอกได้แสงจันทร์แรม อากาศหนาวเย็นจนต้องกอดอกกระชับแน่น รอบตัวเต็มไปด้วยหมู่ไม้ดำทะมึนให้ความรู้สึกไม่เป็นมิตร แต่ละนาที่ยาวนานเหมือนไม่สิ้นสุด เป็นนาที่ของความ เป็นความตาย

“พวกเอ็งรู้ไหม ฎีปุ่อกำลังรุกหนักทุกแนวรบ พวกฝรั่งหนักันกระเจิงอังกฤษที่ว่าแน่ๆ ก็เสียสิงคโปร์กับร่างกุ้งไปเมื่อไม่กี่วันก่อน เราอยู่ข้างฎีปุ่อก ถ้าเขาชนะเราก็ชนะด้วย” เข้ม หนุ่มผิวกล้าร่างเตี้ยล่ำพูดด้วยท่าทางเชื่อมั่น พี่ชายของเขาตายในศึกอินโดจีน เมื่อฎีปุ่อกเข้ามาขับไล่ฝรั่งนักล่าอาณานิคม เขาจึงรู้สึกสะใจอยู่ลึกๆ

“ไทยเราจะเป็นมหาอำนาจก็คราวนี้ละ” ชมพูดแล้วยิ้มอย่างซันๆ ตามองไปที่คำรณแล้วทักว่า

“เอ็งสักอะไรไว้ที่โคนแขนขวาอะ วันนั้นเห็นไม่ถนัด”

พลทหารหนุ่มที่ถูกทักกรันแขนเสื้อขึ้นจนเห็นรอยสักเล็กๆ ซัด “รูปราชสีห์ สักไว้เป็นกำลังใจ”

“ดูสวยดี คงขลังไม่เบา น่าจะช่วยคุ้มครองได้ ใครสักให้วะ”

“หลวงพ่อกี่เพชรบุรี ท่านเก่งเรื่องคาถาอาคม” คนพูดมีน้ำเสียงภูมิใจ

“คิดถูกแล้ว ข้าเองก็ไปหาอาจารย์ได้พระมาเต็มคอ แถมรดน้ำมนต์มาด้วยแต่เราต่างจากพวกไอ้เสือนะ” เข้มพูด

“หากสักแล้วไปทำชั่ว นอกจากไม่มีผลทางพุทธคุณแล้ว เจ้าของลายสัก
ยังจะตายโหงออีกด้วย” ชมเสริม

“คงจริง เพราะไอ้พวกปล้นเขากินมีพระเต็มคอตายด้วยกระสุนมานัก
ต่อนักแล้ว” เข้มพยักหน้า มีเสียงตะโกนตามมาตามลมให้แปลกใจที่เข้าศึกบาง
คนพูดไทยได้ คงเป็นลูกจีนที่เกิดในไทยนั่นเอง

ยิ่งดีก็อากาศยิ่งหนาว อีกทั้งลมก็ยังพัดแรง ความมัวเริ่มครอบงำแต่
ไม่อาจข่มตาหลับลงได้

คำรณกำป็นเล็กยาวแน่นขณะเฟ่งสายตาฝ้าความมืดไปยังเนินสูง เมื่อ
ตอกลางวันเข้าศึกระดมยิงลงมาอย่างหนาแน่นจนถูกตรึงอยู่กับที่ ด้านซ้าย
ขวาของเขาเต็มไปด้วยเพื่อนทหารหมอบเรียงรายดำตะคุ่มเป็นแนวยาวโอบ
ล้อมหน้าป้อมไว้ ถัดไปไม่กี่เมตรพลปืนกลเบาแบบ ๘๓ ตั้งปืนจังก้าระวางอยู่
ตึกมากแล้ว ถึงง่วงก็ต้องพยายามถ่างตาไว้

ยามเช้าตรู่ ชั้นส่วนปืนใหญ่ภูเขาของกองพันทหารปืนใหญ่ถูกขนย้าย
ขึ้นมาประกอบจนเสร็จและเริ่มระดมยิงใส่เข้าศึกบนดอยเหมย

ฟ้าสว่างจนเห็นลายมือ เสียงกัมปนาทดังก้องสะท้อนไปทั่วหุบเขา
กระสุนปืนใหญ่ฉีกความมืดตรงเป้าหมายเกิดเป็นแสงสีแดงเพลิงวาบขึ้นเหมือน
ไฟนรกตามมาด้วยแผ่นดินสั่นสะเทือน เสียงปืนใหญ่เหมือนเสียงสวรรค์ที่
ทำให้มีกำลังใจขึ้น

อากาศยามเช้าหนาวเหน็บ หมอกขาวปกคลุมอยู่ทั่วไป เข้าศึกระดม
ยิงโต้ตอบด้วยปืนกลและปืนเล็กอย่างหนาแน่น เสียงดังจากปืนและระเบิด
นานาชนิดทำให้หูอื้อ ผงคลีจากการระเบิดคลุ้งไปทั่วบริเวณ กระสุนปืน
ครกของเข้าศึกบางลูกตกไม่ห่างจากคำรณและพวกจนต้องพุ่งเข้าหาที่กำบัง
หลังก้อนหินใหญ่

ภายใต้การระดมยิงข้ามหัวของปืนใหญ่ ทหารไทยเคลื่อนกำลังบุกไป
ข้างหน้า หลายคนล้มลงฟุบกับพื้น คำรณไม่มีเวลาดูว่ามีชีวิตที่ต้องสังเว
ยทิ้งร้างไว้ มือของเขาบัดนี้เย็นและชุ่มเหงื่อ พยายามสลัดความตื่นเต้นทั้งไป
และมุ่งทำหน้าที่ให้ดีที่สุด

“พวกมันกำลังโง่หัวไม่ขึ้น...เตรียมบุก” เสียงผู้หมวดตะโกนสั่ง ตามมาด้วยเสียงหัวนตืดขาด “...บุก! บุกเข้าไป”

สมองคำรบเขม็งเกลียว กำปิ่นที่ติดตามไว้แน่นก่อนจะแข็งใจลุกวิ่งฝ่าดงหม้อคาตามพวกไป หลายคนที่กำลังฮึกเหิมพาดตนเองกึ่งวิ่งกึ่งหมอบไปข้างหน้ากินแดนเข้าไปเรื่อยๆ บางคนโซคร้ายโดนกระสุนเข้าอย่างจังจนล้มพุบอยู่กับพื้น

“ระวังตัวด้วย” นายทหารตะโกนท่ามกลางเสียงกระสุนจากสองฝ่ายระงมไปทั้หุบเขา

* * *

ทหารนายหนึ่งลุกขึ้นวิ่งผ่านคำรบลุยไปข้างหน้าอย่างบ้าบิ่นอึดใจเดียวก็ร้องเสียงดังก่อนจะล้มลง

เจ้าของเสียงหน้าบูดเบี้ยวกุมโคนขาที่เลือดออกชุ่ม คำรบรีบคลานเข้าไปช่วยอย่างรวดเร็ว พอถึงตัวก็เกร็งแขนลากร่างเข้าไปหลบหลังก้อนหินแค่เสี้ยววินาทีกระสุนปืนครกเข้าศึกก็ตกกระทบใกล้จุดเดิมจนพื้นดินกระจายไม่ต้องมีใครบอกก็รู้ว่าหากหมอนั้นยังอยู่ตรงนั้นคงต้องเป็นผีเฝ้าตอยแน่นอน โชคไม่ดีนักสะเก็ดระเบิดขึ้นหนึ่งฟุ้งถากไหลคำรบจนเลือดฟุ้ง!

ชายหนุ่มหอบตัวโยนหน้าเหยเกจากบาดแผลแม้ไม่ฉกรรจ์อะไร

มีเสียงคนตะโกนเรียกหมอสนาม

“ขอบใจมาก เพื่อน ขอบใจ...โอโย...” ทหารเดนตายมองมายังผู้ช่วยเหลืออย่างขอบคุณ สีหน้าแสดงความเจ็บปวดพร้อมกัตุกรามเป็นสันนูน “พลาดจนได้...ผม...โซคร้ายจริงๆ”

“โชคดีต่างหาก ที่รอดตายฉิวเฉียด...อดทนไว้ เพื่อน” คำรบพลอบพลาวงใช้มือกดหัวไหล่ตัวเองที่เลือดออกมาชุ่ม “ใจเย็นไว้...หมอกำลังมา”

“คุณก็บาดเจ็บเหมือนกัน” คนเจ็บมองมาที่คำรบ

“ไม่เป็นไร แค่เฉียดฉิว ห่างหัวใจ ยังโชคดีกว่าคุณ” คำรบมองเลือดที่ไหลย้อยลงมาตามแขน

พลเสนารักษัคลานผ่านรอกท่ากระสุนเข้ามา คำรบพยักหน้าไปทาง

คนเจ็บที่เขาช่วยไว้

“ดูเขาเขาก่อน อาจถูกเส้นเลือดใหญ่ ของผมแค่เฉียด ไม่เป็นไร”

พลเสนารักษ์เข้าไปดู มองเลือดที่ทะลักจากปากแผลที่เปิดอ้าแล้วบอก
ว่า “โชคดี เฉียดจุดสำคัญไปนิดเดียว...แต่เข้าไม่ได้ต้องส่งกลับด่วน”

จัดการห้ามเลือดทำความสะอาดแผลและฉีดยาให้แล้วพลเสนารักษ์
ก็หันมาดูบาดแผลของคำณ ปรากฏว่าเศษระเบิดแค่เฉียด แม้กระนั้นเลือด
ก็ไหลซึม

ก่อนพลเสนารักษ์จะช่วยกันห้ามไป คนเจ็บก็หันหน้าอันซีดเซียวมายัง
คำณ “ขอบใจ...ขอบใจมากเพื่อน”

สายตาของเขาแม้อดโรยแต่สะท้อนความซาบซึ้ง คำณเพิ่งสังเกตว่า
คนเจ็บเป็นจำที่เดินอยู่ในกลุ่มใกล้กัน เขามีโอกาสรอดชีวิตจากสงครามได้
เป็นนายทหารในอนาคต...ถ้าลดความกล้าบ้าบิ่นลง

แม้จะได้รับบาดเจ็บที่ไหล่ แต่คำณปฏิเสธที่จะผละไปจากสนามรบ
เขามุ่งมั่นที่จะร่วมกับเพื่อนบุกเข้ายึดปราการข้างหน้าให้จงได้

วันนี้เครื่องบินฝ่ายไทยบินเข้าถล่มข้าศึกแต่เช้า มากันฝูงใหญ่สิบกว่า
ลำ เสียงกราดยิงและทิ้งระเบิดจากฟ้าดังก้องหุบเขา เรียกขวัญและกำลังใจ
ให้ทหารที่กำลังอดโรยได้เป็นอย่างดี

“คราวนี้มาเต็มฟ้าเลย ไม่ใช่เครื่องที่เคยเห็น ขนาดเล็กลง แต่บิน
โฉบเฉี่ยวน่าดู” เข้มจ้องมองเครื่องบินอย่างตื่นเต้นดีใจ

“เข้าจำได้...นี่ละเครื่องนาโงย่า เราเพิ่งได้รับจากญี่ปุ่นมาเมื่อไม่นาน”
ชมแหงนมองบนฟ้าไม่วางตา

“จริงของเอ็ง ได้ใช้งานเลย ดีจริง” เข้มมีน้ำเสียงยินดี

“เตรียมพร้อมไว้เถอะ เตี่ยวได้บุกแน่” คำณจ้องมองเครื่องบินที่โฉบ
เข้าโจมตีเป็นระลอก ทิ้งเปลวเพลิงที่ลุกแดงฉานพร้อมควันดำโขมงไว้
เบื้องหลัง ฝุ่นและเศษหินคลุ้งกระจายเป็นม่านสีน้ำตาลคลุมไหล่เขา

“คงโดนคลังอาวุธอย่างจัง” เข้มพูดเสียงดังอย่างสะใจขณะที่สายตาดู
เขม็งไปข้างหน้า

“โดนอย่างนี้จะทนได้ให้รู้ไป” ชมพุดเสียดกร้าว

ในที่สุดหลังการปะทะอย่างดุเดือด ทหารไทยก็สามารถยึดตอยเหมย
ปราการอันแข็งแกร่งของเชียงตุงไว้ได้อย่างเด็ดขาด

ก้าวต่อไปในการบุกเข้ายึดเป้าหมายหลักจึงไม่ใช่เรื่องยาก

* * *

หลังยึดเชียงตุงได้ เครื่องบินไทยไปทิ้งร่มเสบียงให้กองกำลังทหารแต่
ปรากฏว่าไปตกในบึงใหญ่เสียหายเกือบหมด ทำอย่างนี้อยู่สองสามเที่ยวร่ม
ก็หมดต้องเอาของใส่กระบอกไม้ไผ่หิ้วลงมาแทน ผลคือข้าวของเสียหายมาก
จนไม่คุ้มและต้องเลิกไป เหตุดังกล่าวทำให้การรुकตามแนวแม่น้ำหลวยไม่
ประสบผลเท่าที่ควร นอกจากการส่งกำลังบำรุงทำได้ล่าช้าแล้วทหารยังป่วย
เป็นจำนวนมาก จำนวนราวครึ่งกองพลป่วยเป็นไข้มาเลเรียและบิด กองทัพ
ส่งยาให้ไม่ได้ เจ้าบุญวาสน์เจ้าเมืองเชียงตุงแนะนำให้ใช้สมุนไพรแทน มี
บอระเพ็ด ใบสะเดา และอื่นๆ ใส่ปีบต้มกิน ซึ่งพอช่วยคนที่ป่วยไม่ร้ายแรง
ได้ แต่ถ้าเป็นมากต้องฉีดยาเท่านั้นจึงจะช่วยให้รอดตาย

นอกจากโรคภัยไข้เจ็บแล้ว ข้าวสารและเสบียงอื่นๆ ก็ขาดแคลนเพราะ
ทหารจีนและแขกที่ถอยออกไปได้กวาดต้อนวัวควายไปด้วย นอกจากนี้ยัง
ทำลายครกตำข้าวเปลือกจนเกือบหมดสิ้น ยิ่งดีที่กองทัพไทยใช้วิธียืมข้าวจาก
โรงพยาบาลที่พวกอังกฤษตุนไว้ ทำให้แก้ปัญหาไปได้

ในห้วงเวลาดังกล่าว คำรบกับชมโชคร้ายเกิดขึ้นใช้ป่าและถูกส่งจาก
ตอยเหมยไปที่โรงพยาบาลในเมืองเชียงตุง แพทย์รักษาตัวอยู่ราวหนึ่งสัปดาห์
อาการค่อยยังชั่วทั้งคู่ก็ถูกส่งไปประจำอยู่กับกองหนุนที่บ้านป่าปู ซานเมือง
พยาก

ที่พัททหารบ้านป่าปูเป็นกระท่อมขนาดใหญ่ เสาเป็นไม้ไผ่ ผนังเป็น
ไม้รวกขัดตะ ส่วนพื้นที่นอนหนุนด้วยฟากลับ หลังคามุงด้วยใบตองตั้งหรือ
ใบสัก ลมภูเขาที่พัดโกรกแทรกตัวผ่านฝาที่เต็มไปด้วยรูโหว่จึงไม่อาจป้องกัน
ความหนาวเย็นได้เลย

อาการเจ็บปวดที่หัวไหล่ค่อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว คำรบอยู่กับหน่วยใหม่

อย่างสบายใจเพราะมีเพื่อนอยู่ด้วยหลายคน

บนขนเขาเปล่าเปลี่ยวไกลบ้าน ท่ามกลางสายลมที่พัดกระรียวกราด ชายหนุ่มอดนึกถึงไบหน้าว่าเรียงดงามของปีทมาไม่ได้ ภาพของเธอที่กำลังเดินออกจากชีวิตเขาไปตามถนนสายหนึ่ง สายที่ทอดเพื่อนรักยืนรออยู่ทำให้จิตใจห่อเหี่ยวเจ็บปวด

กำลังคิดอะไรเพลินๆ ก็ต้องตื่นจากภวังค์จากเสียงเพื่อนใหม่

“เขาว่าบนดอยเหมยพวกฝรั่งสร้างบ้านพักไว้สวยงามจริงไหมวะรณ”

“จริง ราวกับในยุโรปเลย” ชายหนุ่มนึกถึงบ้านชั้นเดียวก่ออิฐแบบฝรั่งที่ตั้งเรียงราย บางบ้านที่สร้างน้ำตรงชายคามีดอกไม้เมืองหนาวออกดอกบานสะพรั่ง เป็นภาพที่สวยงามแปลกตา

“นี่ก็แล้วอยากไปอยู่”

“ข้าว่านอนที่ตีนเนินนะดีแล้ว บนดอยมันหนาวเยือก ที่เข้ากับไอร์แลนด์ เป็นใช้ป่าคงเป็นเพราะไปนอนบนนั้น” ชมซึ่งนอนพักอยู่ใกล้ๆ กล่าวแทรกขึ้น

“มันหนาวเข้ากระดูกเพราะเสื้อผ้าเราไม่ดีพอด้วย”

“จริงของเอ็ง รณ ดูเครื่องแบบที่เรามีสิ มันเปื้อยขาดหมดอายุไปนานแล้ว ฝ่ายพลาริการว่าจะส่งมาให้ก็เจียบหายไป” ชมส่ายหัว “บางคนเริ่มเอาผ้าทอพื้นเมืองมาตัดเย็บกันแล้ว”

“ขอบคุณคุณพระนะที่เราไม่ต้องเข้าสนามรบตอนนี้” เพื่อนทหารข้างๆ มองสารรูปตนเองที่แทบไม่มีผ้าพันกายอย่างปลงๆ

ดีก็มากแล้วชายหนุ่มยังนอนไม่หลับ อากาศหนาวเหน็บไม่ต่างจากดอยเหมย มองผ่านระเบียงที่พักออกไปเห็นน้ำค้างตามใบไม้ใบหญ้าเป็นเกล็ดน้ำแข็ง นอกจากเครื่องแบบเก่าหมดสภาพที่เหม็นสาบและกันความหนาวเย็นไม่ได้แล้ว ก็มีเพียงผ้าห่มบางๆ คนละผืนเท่านั้น หลายคนคว่ำมุ้งที่ขาดจนกันยุงไม่ได้มาพันตัวแทนผ้าห่ม

ยามดึกของคืนฟ้าเหงาไร้คนรักเคียงข้าง เสียงมันฝนสาดซัดกระทบหลังคาดังกลบเสียงอื่นๆ คำรณรู้สึกเย็นยะเยือกไปทั้งร่าง ท่ามกลางพิษไข้ที่กำลังเล่นงาน เขาพยายามสลัดภาพปีทมาที่แวบขึ้นมาออกไป

นี่ถึงคำพูดของใครคนหนึ่งที่เคยกล่าวไว้ ความฝันเป็นของเรา แต่ความจริงเป็นของพระเจ้า ยากที่จะกลมกลืนเป็นเรื่องเดียวกันได้

พื้นปากสับดั่งกรอบแกรบยามขยับตัว คนที่มีเชื้อมาเลเรียในสายเลือดอย่างเขาและอีกหลายคนยิ่งหนาวเป็นทวีคูณ มันหนาวทรมาณคล้ายเข็มทิ่มแทงร่าง ผลสุดท้ายจึงต้องก่อกองไฟกองใหญ่ขึ้นกลางลานแล้วพากันลงไปนอนรอบๆ หันหน้าเข้ากองไฟสักครู่พอหนาวหลังมากเข้าก็พลิกกลับหันหลังเข้ากองไฟสลับไปมาราวกับเอาตัวไปย่างไฟ

เมื่อยารักษาไข้ป่าเริ่มขาดแคลน หมอเสนารักษ์ก็อาศัยใบควินินป่ามาต้มเป็นปี้บๆ ใช้รักษาร่วมกับการให้น้ำเกลือ ครั้งหนึ่งของทหารที่ตายเกิดจากมาเลเรียและไทฟอยด์ เนื่องจากทุกคนกินอาหารกระป๋องเกือบทุกวัน หาเนื้อสัตว์และผักสดยากมาก คนไข้จึงฟื้นตัวได้ช้า หรือไม่ก็ตายเสียก่อน

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป สายฝนโปรยปรายเป็นระยะ ค่ำรณนอนสิ้นแรงอยู่กับพื้น เนื้อตัวสกปรกเหม็นคูลิ่ง วันนั้นก็กลับมามีอาการหนาวสั่น เป็นไข้ตัวร้อนเหมือนเดิมและกินอะไรไม่ลง ไข้ป่าที่ฝังตัวอยู่เกิดกำเริบขึ้นอีกจนคิดว่าอาจต้องเอาชีวิตมาทิ้งไกลบ้าน หมอเสนารักษ์มาตรวจอาการอย่างละเอียดแล้วส่ายหัวบอกว่า

“ผมจะส่งคุณและอีกหลายคนกลับแนวหลัง ปล่อยไว้แบบนี้ไม่ได้ ให้ไปกับรถบรรทุกทหารที่ผลัดเปลี่ยนกำลังพรุ่งนี้เลย”

ขมถูกส่งกลับไปรักษาตัวที่แนวหลังพร้อมกับคำรณขณะที่เขมยังคงประจำการอยู่ที่เชียงตุง

รถบรรทุกคนป่วยวิ่งเลยพยามาพักใหญ่ก็เห็นแถวทหารที่เพิ่งกลับมาจากเชียงตุงกำลังเดินมุ่งสู่หมู่เรือนพักไม้ไผ่ที่ปลูกเรียงรายในพื้นที่ที่เต็มไปด้วยโคลนเลน ทหารแต่ละคนอยู่ในสภาพเหงื่อไหลไคลย้อย เครื่องแบบมีฝุ่นสีน้ำตาลแดงจับจนเกือบไม่เห็นสีผ้าเดิม ผ้าพันแข้งของบางคนสกปรกและหลุดรูดรุงรัง ไม่ห่างกัน รถบรรทุกทหารเกือบสิบคันกำลังติดหล่มจมเลนอยู่ มีการเกณฑ์ทหารและชาวบ้านมาช่วยเข็นกันยกใหญ่ เลยคายนี้อันนี้ไม่นานก็สวนกับขบวนรถบรรทุกทหารที่ขับตามกันมาเป็นแถวยาว คำรณเข้าใจได้

ทันทีว่าเป็นกำลังที่มาลัดเปลี่ยนที่เชียงตุง พวกนั้นเพิ่งมาถึง ยังสดชื่นและห่างไกลจากสนามรบ แต่ละคนส่งเสียงไชโยโห่ร้องด้วยอารมณ์อีกึกheim ต่างจากสภาพพวกเขาที่กำลังมุ่งสู่แม่สายราวฟ้ากับดิน แต่ละคนล้วนชูบดมโไรเรียวแรง หน้าเหลืองจากพิษไข้ ไม่มีเสียงไชโยโห่ร้องใดๆ มีแต่ความเงียบงันและเสียงละเมอเพ้อจากพิษไข้

เมื่อถึงลำปาง คำรถถูกแยกส่งเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลวิจิต-สงครามอันเป็นโรงพยาบาลประจำจังหวัด

ระหว่างนอนเตียงตายอยู่บนเตียงคนไข้ ชายหนุ่มปล่อยให้จมดิ่งสู่เรื่องราวต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ภาพของปีหมาผูกขี้หมาอีก ยิ่งคิดถึงก็ยิ่งเจ็บปวด รู้สึกว่าตนเองช่างไร้ค่า

กลิ่นดอกไม้ข้างห้องหอมอวลปนมากับสายลม...สติคืนมา...โลกนี้ยังมีดอกไม้บานาพรณมากมาย ทำไมจะต้องถอดใจอมแพ้แค่พลาตดอกไม้งามดอกเดียว

เขาต้องสู้ชีวิตต่อไป และอดทนฟันฝ่าไปให้ได้!

คำรณนอนชมจากพิชใช้สูงอยู่บนเตียงคนไข้ ห่มผ้าที่ชั้นก็ไม่หายหนาว
กินอะไรเข้าไปก็อาเจียนออกมาหมด น้ำหนักตัวลดวูบไร้เร็วแรงจนยามเดิน
ต้องมีคนช่วยพยุง

หมอให้เขากินยาเม็ดเล็กๆ สีน้ำตาลติดต่อกันหลายวัน ผ่านไปสอง
สัปดาห์ อาการที่หนักปางตายก็ค่อยๆ ฟื้นตัวที่ละน้อยจนเริ่มกินอาหารได้มาก
ขึ้น ไม่หนาวสั่นบ่อยเหมือนตอนแรก บางวันคำรณออกมายืนดูภาพชีวิต
ผู้คนตรงระเบียงก็พลอดความเครียดน่าเบื่อหน่ายที่ต้องขลุกอยู่แต่ในห้อง
สี่เหลี่ยมลงได้บ้าง

เสียงเพลงปลุกใจของนักร้องสาวดาวรุ่งดังมาจากห้องใกล้ๆ

“ขออย่างเดียวไทยทั้งผองอย่าปองร้าย คิดทำลายผู้นำไทยให้เสื่อม
เสีย...”

เสียงไฟเราะเร้าอารมณ์ทำให้จิตใจที่ห่อเหี่ยวเกิดความกระปรี้กระเปร่า
ขึ้นมา

เมืองลำปางมีค่ายทหารญี่ปุ่นอยู่ทั่วไปจึงมีรถราของพวกญี่ปุ่นวิ่งไปมา
เครื่องบินทั้งของไทยและญี่ปุ่นบินขึ้นลงสนามบินเกาะคาเกือบทุกวัน โดย
เครื่องบินขับไล่ญี่ปุ่นที่มีจำนวนมากกว่าสิบลำเครื่องนั้นคาดว่าบินไป-กลับพม่า
บางลำมีรอยถูกยิงเสียหาย บางลำปีกแห้วแต่ก็ยังบินประคองมาลงจนได้

ญี่ปุ่นมีรั้วเวิ้งของตนแยกต่างหากอยู่ที่ด้านหนึ่งของสนามบิน แต่นาย
ทหารอากาศไทยและญี่ปุ่นจะสนิทสนมคุ้นเคยกันดี

ทหารญี่ปุ่นนำถังน้ำมันและกระสอบทรายมาเรียงเป็นบังเกอร์พร้อมกับ
ตั้งปืน ปตอ. รบอจฯ สนามบิน ชาวบ้านทั้งเด็กและผู้ใหญ่มักไปมุงดูกัน บาง
ครั้งยังได้เพลิดเพลินกับกายกรรมบนท้องฟ้าที่นักบินญี่ปุ่นปล่อยควันแล้วบังคับ
เครื่องบินให้ตีลังกาผาดแผลง ยามว่างจากงาน ทหารแดนอาทิตย์อุทัยชอบ

ออกมาเดินเล่น นักบินหลายคนมีขนมติดตัวมาแจกเด็กๆ ด้วย

ตอนเย็นๆ ทหารญี่ปุ่นจะเดินแถวถือสบู่อ่อนโต ไปอาบน้ำในแม่น้ำโดยมีเพียงผ้าเตี่ยวผืนเล็กๆ ปกปิดกัน ยุงดีที่พวกเขาไม่ทำอะไรประเจิดประเจ้อ และมีปัญหาเกี่ยวกับชาวบ้าน

การถอดคิดถึงเกรียงเพื่อนสนิทของก้านญาติผู้พี่ซึ่งเป็นทหารอากาศไม่ได้ เขาไฝผื่นจะเป็นทหารอากาศมาตั้งแต่เด็ก และตอนนี้ได้ทำงานที่ตนรักสมใจ คือได้เป็นพลปืนหลังของเครื่องบินทิ้งระเบิด ทุกครั้งที่มาเยี่ยมเขาจะมีเรื่องสนุกตื่นเต้นมาเล่าให้ฟังทุกครั้ง

ไม่นานชายหนุ่มก็ถูกส่งต่อไปยังโรงพยาบาลทหารของกองเสนารักษามณฑลทหารบกที่ ๑ ในบริเวณวังพญาไทเดิมในกรุงเทพฯ

รถพยาบาลวิ่งผ่านอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิรูปดาบปลายปืนอันสง่างามที่เพิ่งทำพิธีเปิดได้ไม่นาน ชายหนุ่มมองหมู่ไม้ชายคลองและทุ่งนากว้างใหญ่ของทุ่งพญาไทที่คุ้นตาอย่างสุขใจ

บัดนี้เขาได้กลับบ้านแล้วแม้ว่าจะยังต้องนอนรักษาตัวอีกพักใหญ่ รู้สึกขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่คุ้มครองให้เขารอดชีวิตกลับมาในขณะที่เพื่อนนักรบหลายคนต้องนำร่างไปทิ้งไกลบ้าน

อีกไม่นานคงได้พบหน้าแม่และญาติพี่น้องที่ขาดการติดต่อไปพักใหญ่

* * *

หลังชัยชนะครั้งใหญ่ของญี่ปุ่นในพม่า เครื่องบินข้าศึกก็หายไปไม่ปรากฏอีก แต่บรรยากาศใต้ภาวะสงครามก็เริ่มมาเยือนมากขึ้น ไม้ขีดไฟ น้ำตาลทรายขาว น้ำมันก๊าด และของจำเป็นอีกหลายอย่างเริ่มหายไปจากตลาด ชาวกรุงเทพฯ-ธนบุรีฯ ต้องไปรับแจกบัตรปันส่วนเพื่อนำไปซื้อของดังกล่าวที่ร้านของกระทรวงพาณิชย์

หลังไทยยึดเชียงตุงเมื่อปลายเดือนพฤษภาคมปี ๒๔๘๕ ได้ไม่นานก็สามารถยึดเมืองยองสำเร็จ แต่ไม่อาจยึดเมืองมะทางเหนือของเชียงตุงได้และต้องถอนตัวข้ามแม่น้ำหลวยมาสร้างแนวตริ่งไว้รอการรุกรบครั้งใหม่

สงครามนอกประเทศในทีอื่นๆ นั้น ชัยชนะเป็นของกองทัพญี่ปุ่นโดย